

326

COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"

326

ISTVÁN KOCSIS

RADAR

VICTOR ŞTEFĂNESCU

TAINA PIRAMIDEI FARAONULUI KEOPS

* *

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Portret: ALEXANDRU DIACONU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

ISTVÁN KOCSIS

István Kocsis este un tînăr scriitor din țara noastră care s-a afirmat în ultimii ani prin talentul său viguros atît în publicistică cît și în literatură. Prima sa nuvelă a apărut în „Utunk" în anul 1965. De atunci numele lui a fost întîlnit tot mai des în publicațiile literare în limba maghiară din țară („Utunk", „Korunk", „Igaz Szó"). La începutul anului 1968 i-a apărut volumul „Ecuații", o parte din schițele și nuvelele sale.

Drama „Numărătoarea copacilor" i-a apărut în 1967 în „Utunk" și a fost publicată și în volum. Critica literară a primit deosebit de favorabil această lucrare.

Colecţia „POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Ştiinţa şi Tehnica
Anul XIV
15 iunie 1968

ISTVÁN KOCSIS

RADAR

I se părea că pe una dintre aripi se lasă o mogîldeață întunecoasă cît un om. Ar fi vrut să se convingă, dar multă vreme nu îndrăzni să privească înapoi. Se hotărî în cele din urmă. Prin mîna care ținea manșa îi trecu un tremur nervos : distingea cu claritate niște copite și coarne de drac. Era singur și se gîndi că trebuie să împingă manșa în față ca să-și apropie aparatul de pămînt, unde oamenii l-ar salva. În picaj aruncă pe furiș o privire îndărăt. Simți că-i îngheață sîngele în vine : ucigă-l toaca dădea furios din copite, își arăta colții, îl amenința... „N-am să mă las, n-am să mă las", șoptea pilotul, ținînd mai departe aparatul în picaj... Ucigă-l toaca sări însă de pe aripă în față, încercînd să forțeze carlinga... Pilotul pricepu că nu poate scăpa. Îl cuprinse nădușeala. Pentru a cîștiga totuși puțin timp satisfăcu dorința mogîldeței și trase manșa spre sine. Aparatul începu să urce... Observă ușurat că, liniștindu-se, mogîldeața se retrase pe locul său de pe aripă...

Abia atunci remarcă insistențele terestre din cască.

— N-am nimic... nimic, le bolborosi celor de pe pămînt.

Răspunsul lui nu s-a putut recepționa la punctul de comandă ; radistul raportă comandantului care urmărea la radar evoluția aparatului supersonic că aude niște șoapte nedeslușite. Comandantul preluă microfonul și, cu ochii mereu pe ecran, ceru aproape răstit pilotului să răspundă la apel. Pilotul răspunse într-adevăr, își spuse numele, ba chiar și numărul avionului. La întrebarea ce s-a întîmplat cu el n-a mai răspuns însă.

— Răspunde-mi ! Aici e comandantul ! Răspunde-mi !

— Am dat de belea, spuse încet pilotul.

— Mai tare !

— Nu pot.

— Mai tare !

— Nu pot că m-aude, șopti ceva mai tare pilotul.

— Cine te aude ?

— S-a așezat o mogîldeață neagră pe aripă. E ucigă-l toaca.

Comandantul se întoarse o clipă, ceru ca mașinile salvării să se îndrepte de urgență spre capătul pistei, apoi vru să-i ordone pilotului să aterizeze, însă n-avu curajul să pronunțe ordinul... Își șterse sudoarea de pe frunte.

— Pe care dintre aripi s-a așezat ? întrebă în cele din urmă.

— Pe cea dreaptă.

Pesemne pilotul se liniștise întrucîtva în urma discuției, pentru că ultimele cuvinte le pronunțase mai cu inimă.

— E bine dacă s-a așezat pe cea dreaptă, spuse comandan-

tul. Ştii şi tu că nu-i de rea-credinţă.

— Asta nu-i bine intenţionat.

— Voiam să-ţi spun că-i neputincios.

— Asta nu pare neputincios : şi-a arătat colţii.

— Pentru că-i neputincios.

Comandantul consideră că a sosit momentul în care l-ar putea determina să aterizeze.

— Am vrea să-l vedem şi noi. Aterizează cu el.

— Nu pot ateriza, spuse pilotul, aruncînd pe furiş o privire înapoi.

Ucigă-l toaca şedea calm şi nemişcat, prin urmare era .mulţumit.

— Dacă aterizezi, spuse comandantul, ai grijă să nu înclini aparatul, ca nu cumva să-l pierzi. Vrem să-l vedem şi noi. Hai, nu fi egoist.

— Nu pot ateriza, repetă pilotul, privind din nou înapoi. Un timp şezu nemişcat, mai privi o dată îndărăt, apoi spuse anevoie :

— Mi-e frică, mă priveşte...

Încercă să-i explice comandantului ce s-a întîmplat cînd a vrut să aterizeze. Vorbea destul de clar, dar avea momente cînd din şoaptele sale nu se înţelegea nimic.

— E la marginea aripii, nu-i aşa ? îl întrebă comandantul.

— Da, la marginea ei.

— Atunci e bine.

— Dar mă priveşte.

— Nu-i nimic dacă te priveşte...

Comandantul îşi muşcă buzele ; nu ştia ce-ar trebui să mai spună. Se temea ca nu cumva pilotul să-şi aducă aminte că în curînd i se termină carburanţii. Putea să-l întrebe orice, pentru că vorbind îl ajuta.

— Cît e ceasul ?

— Ceasul ?

— Da, ceasul.

— N-am ceas.

— Îl ai la mînă.

— N-am nimic la mînă.

— Ai şi un ceas de bord

— A dispărut şi acela. Nu pricep cum au putut să dispară ceasurile de aici.

— Uite ce, spuse repede comandantul, tragem în el, îl împuşcăm de pe aripă. Ce zici, e bine ?

— Asta e bine.

— Apropie-te însă de aeroport.

— Bine. Dar cum vreţi să trageţi ?

— Cînd ajungi deasupra aeroportului să cobori puţin.

— Dar nu pot, şopti iritat pilotul. Cînd cobor se aruncă asupra carlingii.

— De fapt, nu trebuie să cobori. Să vii numai în direcţia aeroportului. Tragem în el chiar dacă păstrezi altitudinea. Îl putem împuşca fără nici o primejdie, pentru că-i chiar la marginea aripii. E chiar la margine, nu-i aşa ?

— Da, chiar la margine.

— ...Îl vezi şi tu ?

— Îl văd, e chiar la marginea aripii. E o pată întunecoasă pe aripă, se vede bine pe ecran.

— Da, din cauza distanţei. Hai, apropie-te repede de aeroport.

— Bine, dar să nu bănuiască ceva.

— Nu va bănui, el are grijă doar de altitudine.

— Mă apropii.

— Bine. Se vede şi de aici că a rămas la marginea aripii, poţi să te apropii.

— Mă apropii, spuse pilotul. Apoi se uită de cîteva ori îndărăt şi se bucură văzînd că ucigă-l toaca stătea calm pe locul său.

Comandantul vedea însă pe *ecran că aparatul în loc să se apropie se îndepărta.*

— Te apropii ? îl întrebă.
— Mă apropii... Cum, nu se vede ?
— Ba da, văd... Splendid. Și ucigă-l toaca a rămas la marginea aripii...
— Într-adevăr, spuse aproape fericit pilotul și se mai uită de cîteva ori îndărăt.
Pe urmă zise :
— Fiți atenți la ochire.

Comandantul urmărea îngrozit cum se îndepărta aparatul de aeroport ; cîteva minute și nu va mai putea fi urmărit nici prin radar.. Broboanele grele de sudoare i se prelingeau pe frunte.
— Știi ce ? îi spuse peste cîteva clipe. Catapultează-te !
Pilotul simți că-l trec fiorii... S-ar putea ca ucigă-l toaca să aștepte tocmai asta și să-l înhațe imediat.
— Nu pot, mă înhață, șopti îngrozit.
— Bine, cum crezi, ți-am spus așa, într-o doară. E chiar mai bine să nu te catapultezi.
Comandantul iar nu știa ce să mai întrebe.
— Te apropii splendid, spuse într-un tîrziu. E bine că ucigă-l toaca nu se mișcă.
— E foarte bine.
— Ce altitudine ai de fapt ?
— Nu știu.
— Uită-te la altimetru.
— Nu pot
— Printre aparatele de bord, ia vezi.
— Aparatele de bord nu se mai văd.
— Nu ? A, sigur că nu... E splendid că ucigă-l toaca stă tot la marginea aripii.
— Habar n-are că-l veți împușca îndată.
— E bine că n-are habar.
— Formidabil ce festă-i jucăm !
— Îl păcălim.
— Vom avea de ce să rîdem.

Comandantul observă că încet aparatul începe să se înalțe.
— Urci ? întrebă comandantul.
— Nu.
— Atunci e bine. E bine că păstrezi altitudinea.
— O păstrez.
— Știi ce ? Există și o altă cale.
— Alta ?
— Da. Există ceva de care se teme îngrozitor.
— De ce se teme ?
Comandantul înțelese că pentru salvarea pilotului trebuie să încerce și ultima posibilitate.
— Se teme de manșă. Nu știai asta ?
— Nu.
— Se teme ca de tămîie.
— De manșă ?
— Da, se teme mai rău ca de gloanțe.
— Nu știam.
— Mi-am adus aminte că odată l-am gonit și eu cu ajutorul manșei.
— Și-a sărit de pe aripă ?
— Da.
— Nu se poate.
— Mie mi-a reușit.
— Cu manșa ?
— Da. A fost foarte simplu. Să-ți spun cum ?
— Spune-mi.
— Ai manșa în mînă ?
— O am.
— Ține-o ușor.
— O țin ușor.
— Dacă n-o ții ușor, nu te ascultă.
— O țin ușor.
— Dezmiard-o puțin.
— Am dezmierdat-o.
— Spune-i așa : ajută-mă să curăț aripa...
— I-am spus.
— Și n-ai pierdut-o din mînă ?
— Nu.
— Formidabil ! Înseamnă că te va ajuta. Fă-i ce-i făcusem și

eu atunci... Fii foarte atent. Gîndeşte-te numai la ceea ce-ţi spun eu. Strînge niţel mai puternic manşa.

—O strîng.

— Acum împinge-o la dreapta. Dar uşor.

— La dreapta... De ce?

— Pentru că e pe aripa dreaptă. Nu-i pe cea dreaptă?

— Ba da.

— Atunci, împinge-o la dreapta. Ca să se sperie rău.

— Bine.

— Splendid... Încă puţin la dreapta. Eu tot aşa am păţit. A început îndată să tremure. Tremură şi-al tău, se vede pînă aici. Acum puţin spre stînga.

— Nu e la stînga.

— Ca să nu se refugieze cumva pe partea stîngă... Numai puţin s-o împingi spre stînga... Încă puţin. Încă puţin. Vezi cum tremură? Uită-te şi tu o dată, să vezi cum tremură... Îmi vine să rîd că tremură. Acuma s-o ţii aşa, să n-o mişti. Nu te apucă rîsul văzînd cum tremură?

Atunci pilotul se uită îndărăt să vadă cît de mult tremură ucigă-l toaca şi exclamă:

— Tremură într-adevăr!

— Ei, vezi... Prăpăditul, îmi vine să hohotesc văzînd cum tremură... ce festă i-ai jucat...

— Da, e caraghios.

— Hai să rîdem: e formidabil ce se teme de manşa ta.

— Bine, să rîdem.

— A, de cînd n-a mai păţit ăsta aşa ceva!

— Te-apucă rîsul.

— Să tremure şi mai rău... Încă puţin la stînga. Uşor...

— Bine, la stînga.

— Bine... splendid! Extraordinar cum i-ai prins secretul care-l face să tremure.

— Tremură! răbufni bucuros pilotul.

— Te-apucă rîsul. Acum împinge manşa puţin în faţă...

— În faţă? E bine-n faţă?

— E bine, aşa vrea, să fie dezmierdată. Uite-l că tremură şi mai rău!

Pilotul se uită să vadă.

— Într-adevăr, aşa este! izbucni fericit.

— Formidabil! Eşti foarte iscusit.

— Te-apucă rîsul, zise pilotul şi începu să rîdă în hohote.

— Acum, încă puţin în faţă, mai sensibil, să fie manşa bine dispusă. Să i se pară că o dezmierzi. Bine?

— Bine. Împing doar o idee.

— Încă puţin.

— Bine.

— Acum o idee spre tine.

— Spre mine.

— Acum din nou în faţă.

— În faţă.

— Vezi cum tremură? Hai să rîdem. Puţin mai sus.

— Mai sus. Mă prăpădesc de rîs.

Şi pilotul nu mai putea de bucurie.

*

Maşina salvării se îndrepta cu o sută douăzeci pe oră spre locul aterizării... Pilotul care îşi pierduse complet cunoştinţa fu scos cu băgare de seamă din carlingă.

La punctul de comandă cineva îi atrase atenţia comandantului că ar trebui să se schimbe... Sudoarea îi răzbătuse prin haină.

În româneşte de EUGEN HADAI

VICTOR ŞTEFĂNESCU

TAINA PIRAMIDEI FARAONULUI KEOPS

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

✽ ✽

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Povestitorul acestor întîmplări este chemat de Nicol, prietenul său din copilărie, să vină de urgenţă la Putna, deoarece peste trei zile avea să moară. Ajuns la Putna, Vi află prin ce uimitoare aventuri a trecut arheologul Nicolae Avramescu cu prilejul unei vizite făcute în piramidele faraonului Keops.

4

Am făcut calea întoarsă pe un drum ocolit.

În timp ce pe mine mă munceau zeci şi zeci de întrebări şi presupuneri, Nicolae mergea încet fredonînd trist „La Paloma", melodia lui preferată, suvenir al anilor de adolescenţă. Nu înţelegeam şi nu-mi puteam imagina cum de mai poate să cînte un om care pretindea că trebuie să moară? Şi cu toate astea... Eu vedeam în faţă cripta hidoasă a morţii, iar el...

Cînd am ajuns acasă, soarele se apropia de crestele apusene ale munţilor, iar în partea septentrională se zăreau coamele învrăjbite de stihii negre ale unor nori de ploaie. Am vrut să mă mai plimb prin grădiniţa cu boschete de roze, dar Nicolae m-a luat de mînă şi m-a tras după el, în casă.

— N-avem timp, dragă prietene. Eu trebuie să-mi termin povestea şi să-ţi arăt obiectul cu pricina, pe care, aşa cum ţi-am spus, îl am la mine.

— Într-adevăr, ai dreptate, am căzut de acord.

Mi-a indicat un scaun și, plimbîndu-se prin cameră cu pași mărunți, a început să-mi explice:

— Din toată întîmplarea aceea, singurul fapt fericit este acela că nu le-am pierdut. În zilele care au urmat am fost mult prea aglomerat de alte treburi pentru a mă mai putea ocupa și de ele; dar cît a durat drumul spre țară, le-am cercetat îndeaproape și am rămas cu convingerea că sînt confecționate dintr-o singură bucată. Mă intriga faptul că nu ne puteam da seama de natura lor, căci n-aveau caracteristicile nici unui metal sau compus cunoscut nouă. În București mi-a venit ideea să le cercetez la microscop. Abia atunci am descoperit cîte-o dungă subțire, invizibilă cu ochiul liber, ce înconjura cilindrii la unul dintre capete. N-am să-ți spun cîte sforțări a trebuit să depunem, eu și profesorul Donca, pînă ce am reușit să le deschidem, deoarece spațiul dintre cele două părți componente, spațiu de ordinul micronilor, fusese umplut cu un material izolant, asemănător cauciucului sintetic. În interiorul „ambalajelor" am găsit niște „cristale" (necunoscîndu-le originea, am să le numesc așa după transparența lor) care, în comparație cu învelișul ce le proteja, erau nespus de ușoare. Abia de aveau o greutate de cîteva grame. Minunea a început în momentul în care am luat în mînă unul dintre ele, și anume pe cel care ulterior aveam să-l rețin eu și de care nu m-am mai despărțit nici o clipă. Am simțit în palmă o furnicare, asemănătoare cu cea provocată de un curent electric slab. „Cristalul" trepida asemenea unei bobițe de mercur pe o suprafață vibrantă. L-am prins între degete și l-am privit îndelung, pînă în momentul în care s-a produs miracolul... Da! miracol! Puțină răbdare și ai să-l vezi și tu. Cîteva zile mai tîrziu, în prezența aceluiași Donca și a altor cîtorva oameni de știință, am trecut la analiza de laborator a învelișului, mai bine zis a părții superioare a ceea ce constituie „ambalajul" unuia dintre „cristale". Ne-am temut să aprofundăm cercetările asupra „cristalelor" înseși. Primele rezultate ne-au confirmat părerea anterioară că obiectele conțineau un element necunoscut în actualele condiții geofizice, ceea ce a adîncit nedumerirea mea și a celor pe care îi aveam colaboratori. Aci este cazul să-ți precizez că în afară de profesorul Donca și de medicul Ursache n-am dezvăluit nimănui proveniența obiectului cercetat și cu atît mai puțin particularitatea pe care o prezenta „cristalul". Rezistența „ambalajului" la conductibilitatea electrică și la cea termică era atît de mare, încît o temperatură de cincisprezece mii de grade Celsius nu i-a modificat cu nimic starea fizică, iar forța unui curent electric de douăzeci și cinci de mii de volți a fost pur și simplu barată. Însușirile lui nebănuite ne-au îndîrjit de-a binelea. Tratarea cu diferiți acizi, dintre care n-a lipsit nici cel azotic, l-au lăsat „indiferent". Nu știu cum mi-a venit ideea de tristă inspirație să-l supunem acțiunii joasei temperaturi. Asta i-a însemnat sfîrșitul. Criostatul[33] a intrat în funcțiune și temperatura a început să scadă vertiginos: minus cincizeci de grade... minus o sută... o sută cincizeci... două sute... Începusem să mă enervez. Două sute treizeci... două sute cincizeci... două sute șaptezeci... Mîna îmi tremura în momentul

[33] Aparat pentru producerea temperaturilor joase.

în care am apăsat pe întrerupător, fără să-mi iau privirea de la cele ce se petreceau în interiorul camerei criogene. Am văzut cum obiectul începe să se deformeze, pierzîndu-și culoarea (din sidefiu devenise de un gri-fer strălucitor). Nici n-am apucat să-mi dau seama bine, că el, care se dovedise mai dur chiar decît diamantul, se transformase într-o masă de o formă relativ dreptunghiulară cu scînteieri de metal topit. Acele indicatoarelor se opriseră în preajma lui zero absolut! mai precis la 0,000001 grade Kelvin! Timpul care s-a scurs pînă la creșterea treptată a temperaturii mi s-a părut nesfîrșit. Ce am obținut? N-ai să mă crezi, așa cum nu ne venea a crede nici nouă, celor care am fost martori. Am obținut... cenușă! Da! o cenușă atît de fină, încît, în momentul în care am încercat s-o introducem într-o eprubetă, s-a împrăștiat în întreaga încăpere, devenind invizibilă. De fapt, pe mine personal nu mă supără așa de mult că o parte din acest „ambalaj" s-a pierdut fără a-i putea detecta originea, care n-ar fi exclus să fie de natură meteorică. În schimb mă sîcîie cu totul altceva: de ce i-a fost necesar acelui „inventator", ca să-i spun așa, un „ambalaj" cu însușiri atît de ciudate? Este greu de susținut că rolul său s-a limitat ori se limitează numai la acela de a proteja „cristalul". Acest lucru ar trebui stabilit; și sînt convins că oamenii de știință o vor face. Cu atît mai mare îmi este siguranța, cu cît profesorul Donca se află în fruntea lor. El a luat parte la rezultatul definitiv al ultimelor experiențe și pe viitor va ști să se ferească de-o asemenea nouă surpriză.

5

Începuse să se întunece și Nicolae a aprins lumina.

— Acum să vezi și tu minunea, mi-a spus el.

S-a apropiat de masă și i-am observat privirea tristă alunecînd spre un portret, din care ne surîdea grațios un cap drăguț de fată. Nu-l băgasem de seamă pînă atunci. Privirile calde cu care prietenul meu învăluia chipul fetei mi-au dezvăluit întreaga tragedie care avea loc în sufletul său. Simțeam că n-am să mai pot suporta suferințele tăcute ce-și fîlfîiau aripile în jurul meu și, făcînd o sforțare de ultim moment, am încercat să par că n-am surprins nimic și că mă interesa pînă la nerăbdare „cristalul" acela ciudat.

— Să văd, Nicol, să văd!

El și-a înăbușit un oftat. A tras un sertar din care a scos o casetă, ceva mai subțire și mai lungă decît cele care servesc de ambalaj diafilmelor. Invitîndu-mă să-mi apropii scaunul, s-a așezat și el pe un divan, la unul dintre capetele mesei. Din prima casetă a scos, cu o încetineală care mă sîcîia, o a doua, căreia i-a deșurubat un capac de ebonită, capac care se vedea dintr-o privire că nu era cel original.

— Ține! mi-a spus el cu fermitate.

În palma mea s-a rostogolit un obiect de-o transparență limpede, pe care l-am recunoscut ca fiind „cristalul" cu pricina. Îndată ce a venit în contact cu palma mea, am simțit în ea furni-

carea despre care îmi vorbise Nicolae. Mărturisesc sincer că inima a-nceput să-mi bată nebunește, gîndindu-mă la cine știe ce avea să urmeze. L-am privit totuși foarte atent și am descoperit că întreaga lui suprafață, care la prima vedere părea absolut netedă, era de fapt acoperită cu minuscule adîncituri de formă elipsoidală. În timp ce-l răsuceam între degete, am simțit cum deodată încep să vibrez în întreaga mea ființă. Ce s-a întîmplat imediat după aceea, nu-mi amintesc prea bine. Conștiința despre propria mea existență s-a topit ca un abur, dispărînd într-un gol fără nume. Eram un om, ca oricare altul, dar, interesant ! n-aveam nici o personalitate, nici o identitate. N-aveam nici un fel de dorințe sau regrete personale. Singurul fapt de care eram absolut conștient era existența-mi bizară. Atît : existam ! Dar ce existență ciudată ! fiindcă eu eram, în același timp, în zeci sau chiar poate în sute de locuri ; asistam și vedeam simultan tot atîtea zeci ori sute de scene, pe care însă le recepționam doar „eu", cel fără identitate, fără individualitate. Știam că mă aflu undeva, într-o lume străină mie, peste care se cernuse cenușa a mii de ani, dar pe care o înțelegeam ca și cum m-aș fi născut și aș fi trăit în ea. Eram în Egiptul unei epoci pe care n-o puteam defini, dar care îmi era familiară. Decorurile naturii și peisajele de basm se derulau ca într-un film mut.

. . . .

...O vale pe care o surprindeam în imensitatea ei, cu un fluviu ce-i dădea parcă viață... O revărsare de ape... Un vînt, bătînd năprasnic peste un pustiu, ridica în ceruri nori gigantici de nisip... Temple uriașe de piatră... Piramide greoaie de piatră... Un sfinx enigmatic de piatră... Obeliscuri... Statui enorme... Un imens palat de piatră...

Apoi decorul a început să prindă viață ; o viață mută, dar vîrtejoasă și palpitantă.

...În palat s-a ivit o regină (pe rege îl vedeam într-alt loc, undeva, într-un oraș îndepărtat). Alături de regină a apărut un preot, ce-mi părea scrîntit la minte. Împotriva acestuia, preoții din diferite temple conspirau separat sau uniți. Dar el părea a fi un dușman greu de învins. Preotul cel zmintit mi-a arătat un obiect, un „cristal" de-o formă oarecum cilindrică. Și...

Iată-mă sărind din nou peste timp și spațiu.

...Un rege... Un prinț, mare comandant de oști, în dragoste cu discipola unor preotese... Apoi un copil născut odată cu un vițel bălțat... Preoții, în cadrul unei ceremonii barbare și de neînțeles, ridică amîndouă ființele și le transportă într-un templu de dimensiuni colosale... Și alții, mari căpetenii ale clanului, uneltesc... uneltesc mereu... Și uneltirii lor cade victimă războinicul și neînfricatul rege... Anarhie... Se bat pe tron pretendenții, prinți și prințese, clerul și marii comandanți de oștiri... Îi văd pe toți deodată, înțeleg totul deodată, fapte care se petrec simultan pe întregul ținut al Egipului. Prelații ațîță patimile și însuflețesc lupta cu intrigile lor, agiînd masele de jos, împingîndu-le la revoltă, iar militarii își pun în mișcare armatele. Victoria definitivă revine oștirii. Prințul, cel cu dragostea pentru neofita preoteselor, devine rege... Cît privește copilul, acela care s-a născut în aceeași casă și la aceeași oră cu vițelul bălțat, este acuma un bărbat chipeș, un mare preot și un renumit savant. Are înfățișarea tatălui său, prințul de altă dată și

actualul monarh... În calitatea lui sacerdotală oficiază în templul nu se știe cărei divinități, iar ca savant lucrează la un mare proiect, împreună cu unul dintre dascălii săi... Este prezentat la palat. Atît el cît și regele sesizează marea asemănare dintre ei; dar, deocamdată, nici unul nu este în stare să priceapă „de ce ?“. Tînărului învățat îi zîmbește o fată, o prințesă a casei regale ; și-n ochii lor se aprind văpăi... Dascălul moare... ...și discipolul său continuă singur lucrările... Trec anii ca niște clipe... Planurile sînt discutate acuma de rege și dezbătute de cei ce par a fi păstrătorii științei. Slujitorii zeilor, pe care viteazul și energicul rege i-a readus la ordine, făcîndu-și-i aliați de nădejde și supuși credincioși, sînt chemați să-și spună cuvîntul. Aprecierile sînt unanime : Monumentul este mai gigantic și mai măreț decît orice închipuire. El nu îmbină numai progresul tehnicii, ci și pe cel al tuturor celorlalte științe... Discipolul de ieri, preotul și savantul de astăzi este copleșit cu laude și onoruri. Apoi regele face un semn : „Să se construiască !“ Toată adunarea se prosternează în fața hotărîrii luate. Fericirea cea mare este manifestată însă de tînăra prințesă. Iubitul ei, autorul planurilor marelui monument, a devenit sfetnicul faraonului, fapt care va netezi drumul iubirii lor... În graba mare sînt adunate armate-ntregi de sclavi și felahi, care sînt mînate spre carierele de piatră și pe șantiere... Începe construirea monumentului, o piramidă uriașă. Tînărul hierofant este conducătorul suprem al lucrărilor. Vede tot, știe tot ! Nici măcar o piatră nu scapă controlului și măsurătorilor lui. Nimic nu se mișcă fără știința lui... Dar eu, acel „eu“, văd mult mai multe decît el. Văd cum crește nemulțumirea mulțimii de asupriți. Văd că nici regele, nici credincioșii lui servitori și nici măcar marele savant îndrăgostit pînă peste cap de prințesă nu știu acest lucru. Eu știu ! Știu, fiindcă sînt în aceeași clipă în cariere, pe șantierele de construcții, în incinta templelor, în mijlocul armatelor și al sfetnicilor regelui, în palat și lîngă fiecare ins în parte. Eu sînt pretutindeni ! ...Revolta începe sub conducerea a trei căpetenii... Peste o sută de mii de răsculați flămînzi își durează întărituri din blocurile de piatră tăiate de ei, udate cu sudoarea trudei și cu sîngele lor... Țara-ntreagă este în freamăt... Slujitorii zeilor își reiau uneltirile... Armatele imperiale trec pe poziții de bătaie... Începe o luptă crudă, nemiloasă... ...și se termină ! Armata a învins din nou pe toate fronturile... Grumajii răsculaților se reîncovoaie cu obidă... ...și construcția continuă... Piramida crește an de an... ...și crește și numărul zecilor de mii de morți. Golurile create de ravagiile epidemiilor, de istovirea cruntă a foamei și a trudei sînt umplute mereu-mereu cu alți nenorociți care, în curînd, vor împărtăși și ei soarta celor al căror loc l-au luat... Anii se succed vertiginoși... Piramida este terminată... Țara întreagă este străbătută de veselie și de jale, dar mai ales de jale ! Jale multă-multă ! Cîntecele sînt înecate de plînsete, iar slăvirile se împletesc cu crîncene blesteme... Proiectantul și conducătorul lucrărilor de construire a piramidei este chemat la el de regele însuși. Dar de-acum meritele sînt uitate ! *Aceasta a fost și va rămîne răsplata regilor !* Suveranul ordonă ca savantul, marele său savant să fie legat de mîini și de picioare și să fie înmormîntat de viu în propriul său monument arhitectonic, în piramida înălțată de el pentru suveranul Egiptu-

lui... Prințesa este închisă în palat... Preotul cel zmintit îi caută disperat iubitul... Îl caută pretutindeni... După zile și nopți, multe la număr, află de tragicul sfîrşit al constructorului piramidei... îi găseşte trupul neînsufleţit pe care îl îmbălsămează şi-l ascunde într-un loc cunoscut numai de el și de iubita nefericitului om care s-a născut odată cu vițelul cel bălțat ...Prințesa își jelește dragostea pierdută... Regele moare... ...și prințesa este acum ea însăși regină, alături de un alt suveran... Dar nu și-a uitat nici o clipă iubitul ucis... Se duce adeseori la piramidă, în ascuns, însoțită cu credință de același preot nebun... Și...

6

Este oare posibil ca la un moment dat cineva să nu știe dacă este ori nu „el însuși" ?

Țineam „cristalul" între degete și nu-mi venea a crede că sînt eu ; eu cel care trăisem multe decenii într-o lume pierdută în pîcla vremii.

Așezat pe divan, prietenul meu mă privea printre pleoapele întredeschise, iar fata din portret îmi surîdea cu același zîmbet plin de grație.

— Ei, Vi ?

— De neimaginat ! Toate-acestea, așa, deodată ?

— După cum bine ai văzut. Și exact în numai douăzeci și patru de secunde.

— Atît ! ? Doar atît, Nicol ! ? m-am zgîit eu neîncrezător.

— Cronometrat, amice, cronometrat ! Dar să lăsăm asta la o parte. Spune-mi mai bine : ce părere ai ?

Puteam avea eu vreo părere ? Întrebarea mi s-a părut absurdă.

— Dacă n-ar fi obiectul acesta, i-am răspuns, și dacă nu m-ar fi durut cînd mi-am mușcat limba spre a mă convinge că sînt treaz, aș crede că în momentul de față mai visez încă ; un vis de basm din „O mie și una de nopți".

— Ei, bine ! Și cu toate astea nu de basme este vorbă, ci de o grandioasă realizare științifică.

L-am privit, nu fără o oarecare ironie.

— Realizare științifică !? Ca să ai haz pe deplin ar fi trebuit să mai adaugi că ea „a fost brevetată acum patru-cinci mii de ani".

— Regret că nu-ți pot face această plăcere, pentru motivul că nici eu nu cred că „invenția" a fost într-adevăr omologată... sau mai știi !? Dar că aparține unei epoci chiar mai îndepărtate decît cea apreciată de tine, asta-i mai mult ca sigur.

Gravitatea cu care-mi vorbea lăsa să se înțeleagă că este cît se poate de serios.

— Cum de poți susține o asemenea aberație, Nicol ? m-am enervat eu. Și tocmai tu, un om de știință ! ?

— Aprecierea n-ar fi rea și mi-aș însuși-o fără să crîcnesc, ca venind din partea unui *prieten devotat, dacă ai baza-o pe o cunoaștere adevărată*, mi-a replicat el pe ton de mustrare.

A clătinat semnificativ din cap : neîndoielnică, dar înțelegătoare compătimire față de limitata mea putere de înțelegere.

— Iartă-mi ignoranța ! am bătut eu în retragere, temîndu-mă să nu-l supăr de-a binelea. Dar, în cazul ăsta, fii te rog bun și explică-mi ce...

— Așa cum am afirmat mai-nainte, m-a întrerupt Nicolae, sînt absolut convins că această realizare aparține unei epoci îndepărtate din trecutul omenirii (cît de îndepărtată, încă nu sînt în măsură să precizez), realizare cu atît mai frapantă cu cît nu se bazează pe nici una dintre cuceririle științei și ale tehnicii moderne. Bănuiesc însă, ba chiar mai mult decît atît, că unul dintre rolurile principale revine bioundelor.

— Biounde !? am repetat cuvîntul, convins că n-am auzit bine.

— Exact. După cum îți este cunoscut, în timpul funcționării sale, creierul emite într-adevăr un fel de microunde electrice, denumite și biounde. Aceste efecte ale mecanismului creierului uman au trezit un mare interes printre biologi. Chiar numai rezultatele preliminare sînt spectaculoase. Cîteva exemple : un om de știință, francezul Dusailly, după asidue cercetări, reușește ca pe baza variației amplitudinii oscilațiilor alfa, variație avînd drept cauză concentrarea mintală, să aprindă o lampă electrică aflată la o oarecare distanță ; polonezul Manczarski, cu ajutorul acelorași biounde, obține o comunicare a gîndului la o depărtare de șase mii patru sute de kilometri ; n-am să insist prea mult asupra cazului de-a dreptul senzațional, și rămas celebru, al aviatorului australian Vilkins, aterizat forțat pe ghețurile Antarctidei și salvat în mod cu totul original de bunul său prieten Harold Sherman, căruia i-a transmis prin „telegrafia gîndurilor“ coordonatele locului unde se afla.

— Trebuie să înțeleg din asta că tu crezi totuși în... telepatie ?

— Și de ce nu ? a zîmbit Nicolae. Există dovezi la o scară de milioane de ori mai mare decît umila demonstrație pe care ți-am servit-o eu azi dimineață. Numai că termenul „telepatie“ a pierdut mult din misterul său de „știință ocultă“ prin cunoașterea a ceea ce numim unde bioelectrice, biounde sau știu eu cum le va mai fi spunînd.

— Este într-adevăr interesant, am murmurat dus pe gînduri.

— Bine spus ! m-a aprobat Nicolae, nu fără o oarecare satisfacție. Și, fiindcă am ajuns aici, imaginează-ți faptul că „magii“ antichității aveau numeroase noțiuni despre aceste resurse cerebrale pe care le foloseau în cele mai variate scopuri. Acum, cînd cred că ai înțeles cît de cît despre ce este vorba, ai mai putea să întrevezi și alte întrebuințări ale bioundelor ?

— Mă rușinez, dar nu prea întrevăd...

— Nu te rușina prea tare, fiindcă presupunerea mea ține mai degrabă de domeniul fantasticului : „emisia cristalului“ pare să fie o înregistrare a gîndirii însăși.

— !?

— Da ; n-ai auzit greșit.

— Bine, Nicol, dar e cu neputință...

— De ce ? Explicația, după părerea mea, ar fi că tînărul preot-savant pe care l-ai „văzut“ și tu muncind neobosit zi și

noapte, cînd în locuința sa din templu, cînd pe marile șantiere de construcții, a făcut o descoperire uluitoare. A găsit modalitatea de a înmagazina în acest ciudat „cristal" și apoi a emite gînduri și imagini optice, evenimente reale sau numai închipuite. Deocamdată este greu dacă nu chiar imposibil să presupunem prin ce metode și cu ce mijloace au fost soluționate toate aceste probleme. Se poate pune și o altă întrebare: a lăsat oare savantul acela nerezolvat aspectul... acustic al „cristalului"? Greu de admis. Pe de o parte fiindcă această latură n-ar fi putut ridica dificultăți mai mari decît cea optică, iar pe de altă parte pentru că, lipsit de imagini sonore, „cristalul" nu și-ar fi atins pe deplin scopul urmărit. După cum singur ai constatat, evoluția optică a evenimentelor, culoarea și mișcarea în timp și în spațiu, redate ca într-o filmare mută, nu spun prea multe. Deducem cu ușurință că acțiunea se petrece în Egiptul antic. Recunoaștem tipul oamenilor epocii după arta și obiceiurile lor și asistăm la construirea unui gigantic mausoleu, dintre cele cunoscute de noi sub denumirea de „piramide". Dar „cînd anume" se întîmplă asta și „cine sînt" personajele? Istoria Egiptului numără faraonii și piramidele cu zecile, ca să ne referim numai la acei monarhi cunoscuți nouă. Poate fi concludentă pentru istorie doar simpla mea prezumție că este vorba de domnia lui Keops, presupunere bazată pe faptul că în interiorul piramidei acestui faraon am găsit obiectul? Categoric, nu! Se ridică apoi problema naturii „cristalelor" și a „ambalajelor" și atîtea alte întrebări suscitate de aceste stranii obiecte. După cum vezi, cercetătorii noștri au destule întrebări la care să răspundă. Este treaba lor, fiindcă eu, din păcate, nu mai dispun de timpul trebuincios. Am totuși o ultimă dorință: identificarea personajelor care iau parte la evenimentele redate de „cristal". M-aș mulțumi și numai cu atît.

— Dacă ai cunoaște metoda...

— Tocmai din pricina faptului că n-o cunosc, aș vrea să încerc să obțin răspunsul pe altă cale.

— Eu unul nu prea văd cum; și nu cred să-ți poți îndeplini această dorință...

— Iar eu cred că totuși voi reuși.

— Cum?...

— Cu ajutorul tău.

— Am impresia că...

L-am fixat cu o privire întrebătoare, pentru a-mi da seama dacă nu cumva glumește. Dar el a continuat cît se poate de serios:

— Da, prietene, m-am exprimat corect: cu ajutorul tău. Rămîne numai să consimți tu.

— Te-aș ajuta cu dragă inimă dacă aș avea posibilitatea...

— Cred că am fost cît se poate de clar, Vi: totul este să vrei.

— Dar bine, măi băiete, cum poți pretinde că te-aș putea ajuta eu, un profan oarecare, într-o asemenea chestiune?

— Îți voi explica. Am afirmat mai-nainte că este exclus ca acel tînăr savant să nu fi prevăzut redarea evenimentelor și pe cale acustică. Iată de ce aș putea spera să reușesc identificarea personajelor noastre cu ajutorul unui om aflat în transă hipnotică.

Am clătinat din cap a neîncredere.

— Drept să-ţi spun, Nicol, ai nişte idei de-a dreptul...

— Orice supoziţie ne este permisă, atîta timp cît sîntem în necunoştinţă de cauză. Vrei totuşi să-ncercăm ?

— De acord ! Dar...

Am pus încet „cristalul" în „ambalajul" său, l-am aşezat pe masă şi m-am retras puţin, cu scaun cu tot, ca pentru a-l cuprinde mai bine pe Nicolae cu privirea. Mă mai uitam încă întrebător la el, cînd deodată, fără de veste, am simţit nevoia irezistibilă de a dormi. Inutile au fost toate sforţările mele de a mă elibera de această slăbiciune. Eram sfîrşit... secat de orice voinţă de împotrivire. Voiam să dorm... să dorm ! să dorm ! Pleoapele-mi cădeau grele pe globii ochilor ce se zbăteau osteniţi, ca după multe nopţi de nesomn. Vedeam ca printr-un văl de pîclă cum fata din portret îmi zîmbeşte. Dar surîsul ei graţios devenise acum o bătaie de joc pe seama neputinţei mele. Pîcla se condensa din ce în ce mai mult, materializîndu-se în juru-mi ca o carapace dură, prin care mai răzbătea doar scînteierea a doi ochi vii... prea vii !... Şi...

M-am prăbuşit în neant.

★

Cînd m-am trezit, eram aşezat pe acelaşi scaun. Primul lucru de care am dat cu ochii a fost un teanc de file acoperite cu scrierea mea rondă şi oarecum dezordonată. Erau paginile de care am amintit şi al căror conţinut l-am redat la începutul acestei povestiri. În mîna dreaptă, rezemată de masă, mai ţineam încă un stilou cu pastă. De pe divanul său, Nicolae mă privea zîmbind.

— Te simţi bine ? m-a întrebat el în cele din urmă.

— Da. Dar... Ce naiba s-a întîmplat ? Cum de am adormit, fără ca măcar să-mi explic asta ? Adică am simţit eu ceva, aşa ca o sfîrşeală, dar n-am apucat să-mi dau seama ce se petrece că am şi adormit buştean.

— Adormit zici ? Nu, prietene, n-ai dormit cîtuşi de puţin.

— Atunci... ce-a fost ?

— Hipnotism.

— Cum !? M-ai şi hipnotizat ? l-am privit eu cu neîncredere.

— Da. Ai fost doar de acord să mă ajuţi...

— Asta aşa este. Şi totuşi nu-mi vine...

— Nu-ţi vine să crezi ! Ştiam. Nu crezi, fiindcă teama de misticism şi propriile tale concepţii te-au făcut să n-ai încredere în ceea ce, aşa cum spui tu, nu este „palpabil". Într-un fel, ai dreptate, de vreme ce cunoaştem mult prea puţin din tainele acestor „ştiinţe" în comparaţie cu iniţiaţii antichităţii, precizare pe care de altfel am mai făcut-o. Nu trebuie uitat însă faptul că în prezent problema hipnotismului, ca şi a altor domenii adiacente, a încetat să mai fie socotită o simplă mistificare şi a fost abordată de savanţi cu renume mondial. Vezi deci că scepticismul tău nu va avea decît de suferit.

Am tăcut. Frunzăream contrariat teancul de hîrtii de pe masă, citind din fugă frînturi de fraze.

„... cînd zeii vor voi, marele savant Hatshopsu... Dadufri îi succede... Monumentul marelui faraon Hufu... Steaua se apropie

amenințătoare... ...pămînt fumegînd și ape murdare... ...cutie zburătoare... ...întuneric al lui Set... Începe revolta... dragostea lui pentru frumoasa prințesă Hinytsonu... Nacht muri... ...șeful Casei Armatelor, prințul Ka-ennisut... ...războinicul faraon Snofru... ...544 de la Narmer... ...credinciosul ei Neferti...“

— Ce-nseamnă asta, Nicol ? Scrisul parcă ar fi al meu.

— Formidabil ! s-a amuzat el. Stai bine dacă nu-ți mai recunoști nici măcar grafia. Pe cinstea mea, îmi placi !

— Va să zică eu sînt autorul !?

— Cam așa ceva.

— Și le-am scris... dormind ?

— Nu ; în transă hipnotică.

— Se și vede ! Nu-i de mirare să fi visat ! am revenit la cunoscutu-mi scepticism.

— Te înșeli. Este redarea verbală a imaginilor din „cristal“. O istorie necontestabilă, cu date și nume de personaje.

— Eu totuși nu prea pricep, am înălțat din umeri, continuînd să întorc filele pe toate părțile. Pur și simplu, nu pot concepe...

— Am să-ți explic. Dar numai cu condiția să dai pace filelor acelea și să te liniștești puțin.

M-am executat cu o nerăbdare crescîndă.

— Sînt gata să te-ascult.

Nicolae s-a așezat mai comod pe divanul său și a început.

— Cum bine știi, intenția mea inițială era să încerc identificarea epocii și pe cea a eroilor ei cu ajutorul unui ins aflat în stare de transă hipnotică. Totuși nu știu de-aș fi obținut ori nu ceva prin această metodă dacă n-ar fi intervenit neprevăzutul. Deci după ce te-am hipnotizat, am început prin a-ți pune fel de fel de întrebări în legătură cu anumite scene ori personaje dintre cele redate optic de „cristal“. „Nu știu... Adică... Vezi, eu...“ Cuvintele tale erau rostite cu nesiguranța celor găsiți în transă atunci cînd le sînt solicitate anumite răspunsuri care depășesc cunoștințele lor din starea de veghe. Asta a făcut să mă gîndesc că n-ar fi rău dacă ți-aș reîmprospăta imaginile. Ți-am întins deci obiectul, sugerîndu-ți să privești cu atenție „cristalul“ și să identifici numele persoanelor pe care le vei vedea. L-ai luat și ai început să-l scoți din „ambalaj“. O făceai cu o încetineală enervantă. Ai scos capacul improvizat al casetei și l-ai așezat pe masă, în timp ce asupra „cristalului“ a căzut lumina becului electric, care mi-a creat impresia unui fulger minuscul. Deodată ai tresărit și ai început să vorbești, să vorbești, să vorbești ! Turuiai ca un crainic sportiv care transmite un furtunos meci de fotbal. Cele douăzeci și patru de secunde trecuseră de mult și tu încă mai evocai eroii și evenimentele petrecute cu mii de ani în urmă. Te ascultam cu răsuflarea tăiată, deși simțeam că mă înăbuș. Destrămarea tainei ascunsă de „cristal“ mă istovise cu desăvîrșire. Tremuram de emoție și de nerăbdare. Cînd ai isprăvit, abia de-am avut atîta putere încît să-ți dau stiloul și hîrtie, poruncindu-ți să așterni pe ea tot ceea ce-mi povestiseși. După ce ai terminat de scris, te-am întrebat cum de-ai aflat toate astea. „Din «cristal»“ mi-ai răspuns tu. Era pe masă. L-am luat și l-am privit îndelung și insistent. „Nimic !“ — am făcut deznădăjduit, întinzîndu-ți-l.

„Nu așa !“ — te-ai opus. „Dar cum ?“ „Trebuie să stea în ...«ambalajul» său“. Ți-am smuls din mînă bizarul obiect. Am făcut cîteva încercări, dar tot fără nici un rezultat. În cele din urmă mi-a venit ideea să mă așez exact în poziția în care stăteai tu. În sfîrșit ! Același fulger scurt și odată cu desfășurarea optică a evenimentelor a început și cea sonoră. Era ca și cum mi-ar fi vorbit cineva ; or, mai bine zis, ca și cum înșiruirea povestirii ar fi răzbătut de undeva din cine știe ce ascunzișuri ale creierului meu...

Am luat din nou în mînă relicva adusă de Nicolae.

— Extraordinar ! am exclamat privind-o, de parcă abia atunci aș fi văzut-o pentru întîia oară în mînă și de parcă nu eu aș fi scris pe hîrtie întîmplările acelei vremi atît de îndepărtate. Și ce părere ai despre toate astea, Nicol ?

— Cred că putem acum formula unele supoziții apropiate de adevăr.

— ...!?

— Da. Din secvențele pe care le-am urmărit și care par doar un fragment al frămîntatei epoci a faraonului Keops sau, mai precis, un episod din activitatea acelui Hatshopsu pe lîngă rege și în angrenajul statului egiptean se desprind o seamă de prețioase informații istorice și științifice. În timpul cît te-am lăsat să te odihnești după revenirea din starea de hipnoză, am meditat îndelung asupra lor, reușind să-mi formulez anumite presupuneri și asupra altor probleme legate de „cristal“ și de „ambalajul“ său.

— Dacă am înțeles bine, ai dezlegat enigma acestor obiecte ?

— Nu pot pretinde aceasta, dar unele deducții pot face totuși. Să le luăm pe rînd. Întîi pe cele de natură istorică. Lăsăm de o parte ceea ce se înțelege fără comentarii, cum ar fi istorisirea în sine, și să ne legăm numai de cele ce intră sub semnul întrebării. Amintește-ți de relatarea lui Hatshopsu, care a văzut într-o „piatră“ din cele găsite „în apropiere de Uadi-Hammamat... ...un om închis într-o cutie mare cu forme ciudate, pe care el o face să umble nestingherită printre stele...“

— Cred că Hatshopsu nu face decît să ia drept bună imaginația cine știe cărui înaintaș al său, care, într-un mod cu totul accidental, o va fi înmagazinat într-una dintre „pietrele“ descoperite în apropierea Mării Roșii, „pietre“ care nu sînt altceva decît ceea ce tu denumești „cristale“.

— Nu sînt de aceeași părere cu tine, Vi. Din două cauze. Întîi fiindcă înaintașul cu pricina și-ar fi imaginat „în cer“ vreo zeitate oarecare și nu un om ; este cazul să nu uiți că omenirea — strămoșii noștri, ca și civilizația acelei epoci — era abia în fașă. În al doilea rînd, „omul“ însuși „povestește“ că „...o stea s-a rupt de mult de pe bolta cerească și acum se apropie de Pămînt ; se apropie...“ Astea spun cu totul altceva, prietene.

— Ce anume ? m-a împins curiozitatea să-i zoresc destăinuirile.

— Că „omul“ și „cutia“ sa n-au fost în realitate decît un cosmonaut și nava lui, care se îndreptau spre planeta noastră.

— Vreun stelar ?

— De ce lași să ți-o ia Hatshopsu înainte ? El reușește să

înțeleagă și recunoaște că povestea omului „...pare să fie legată de Pămînt (respectiv de Terra noastră) și de niște oameni ce au trăit pe el", probabil o civilizație foarte avansată, despre care egiptenii n-aveau nici o cunoștință.

— Lui Hatshopsu al tău îi era permis să creadă orice. Oare nu se închina el zeilor săi, destui la număr?

— Ni-i indiferent dacă o făcea ori nu. Cert este că de data asta el se prosternează în fața realității. Ființa aceea este într-adevăr un pămîntean! Oamenii de știință pot să se declare satisfăcuți că li se adeveresc afirmațiile: „Noi nu sîntem prima civilizație a Terrei".

L-am privit pieziș:

— Pricep! am făcut a lehamite. Vrei să-mi servești o disertație despre Atlantida, bătrînul vostru cal de bătaie.

A clătinat din cap gînditor.

— N-ar fi exclus să fie vorba și despre această Atlantidă. Ar fi chiar mai limpede, de-ar fi așa. Se pare însă că în cazul de față avem de-a face cu o civilizație mult mai îndepărtată; poate chiar nebănuită de noi.

Supoziția lui începea să mă pasioneze, deși nu lăsam să se vadă asta.

— Pe ce îți bazezi deducția?

— Pentru moment este cam pretențios a considera asta drept o deducție. Presupunere este mai bine spus; și ea este relativ simplă. Foarte mulți istorici din antichitate vorbesc despre Atlantida ca despre o lume „de curînd" dispărută. Or, Hatshopsu afirmă că „...în vremuri îndepărtate a căzut din cer... o sferă mare de foc". Deși egiptenii lasă mărturii scrise care se referă la fapte cu începere de prin al cincilea mileniu înaintea erei noastre, nicăierea nu se amintește despre „sfera de foc", ceea ce în nici un caz n-ar fi fost trecut neobservat și neconsemnat. Asta înseamnă că „minunea" s-a petrecut cu mult mai-nainte de a se fi inventat scrisul, iar întîmplarea s-a transmis oral, din generație în generație. Adaugă la aceste observații și steaua care „s-a rupt de pe bolta cerească și acum se apropie de Pămînt..." și vei obține o tragedie zguduitoare. Tragedia despre care povestește „omul" lui Hatshopsu.

— O cometă care s-a ciocnit cu Pămîntul?

— Poate o cometă sau poate vreun alt corp ceresc. Cine știe!? Adevărul este că această catastrofă de proporții cosmice, pe lingă care mult dezbătuta „enigmă tungusă" pare neînsemnată, a provocat pieirea unei dezvoltate civilizații ce va fi înflorit cîndva pe planeta noastră.

Voiam să-l felicit pentru „prodigioasa" lui imaginație. dar m-am reținut la timp, dîndu-mi seama că aș fi comis o gafă de neiertat.

— Iartă-mă, Nicol, dar eu tot n-am reușit să pricep: de unde venea acel cosmonaut? În ce stă legătura dintre „pietre" și „sfera de foc"? Te-aș ruga să-mi explici...

— Fie! Eu presupun că astronautul, fiu al Terrei și al civilizației despre care vorbeam, se afla, probabil, în vreo misiune extraterestră în momentul tragicei ciocniri, pe care, dispunînd de mijloacele tehnice necesare, a înregistrat-o, așa cum Hatshopsu

reproduce textual după cele văzute în „piatră“ : „...și bolta cerească începe să se stingă, să se înnegrească, pînă ce totul se cufundă într-o bezná nesfîrșită, în care se aud urlete înfricoșătoare, ca și cum totul — pămînt și apă, și cer — ar fi fost prăbușit, sfărîmat, distrus de un zeu al răului...“. Pămînteanul avea la bordul navei sale un anumit număr de asemenea „pietre“ ori „cristale“, necesare depozitării propriilor lui observații în legătură cu cercetările întreprinse. Ce s-a întîmplat cu celelalte obiecte în care deja fusese înmagazinat rezultatul explorării cosmice e greu de presupus. Este sigur însă că „piatra“ căreia omul i-a încredințat povestirea tragicului moment a ajuns în mîinile egiptenilor odată cu o mare parte dintre cele care nu fuseseră încă utilizate. Luînd cunoștință de ele, spre deosebire de înaintașii și contemporanii săi, Hatshopsu reușește să întrevadă realitatea. Cît despre „sfera de foc“ despre care amintește hierofantul, cred că ai înțeles că ea nu este altceva decît nava cosmică. Ea s-a aprins și a ars în momentul în care astronautul a încercat să aterizeze. Pe locul acela au găsit egiptenii „cristalele“. În necunoștință de cauză, ca și noi de altfel, ei le-au numit „pietre“. „Ambalajele“ lor, cu proprietăți atît de ciudate, le-au ferit de acțiunea distrugătoare a focului.

— Prin urmare, după părerea ta, ele ar fi vestigiile acelei civilizații dispărute, nu ?

— Cel puțin acest lucru este cert. Însuși savantul egiptean o recunoaște : „...am reușit să descopăr modul în care călătorul printre stele își înmagazina în «pietre» gîndurile. Între timp adunasem de prin temple alte cutii asemănătoare cu conținutul lor cu tot“. Este oare nevoie de mai mult pentru a le recunoaște proveniența ? Cît despre civilizația în cauză, deocamdată-i mai greu de presupus ceva. Poate mai tîrziu...

— Ai dreptate, am acceptat eu. Spuneai totuși că acele obiecte, „cristale“ și „ambalaje“, ar putea fi de natură extraterestră.

— Și acuma susțin asta. Cu atît mai mult cu cît știu că oamenii de la care au parvenit dispuneau de mijloace de deplasare în Cosmos.

A tăcut.

De undeva de departe a răzbătut ca o amenințare un vuiet prelung de tunet. L-am simțit pe Nicolae încordîndu-se și am văzut cum între sprîncene i s-a săpat o cută adîncă.

— N-a plouat niciodată de cînd mă aflu aici ! a vorbit el ca pentru sine. Tocmai acum și-a găsit !

— La ce te gîndești ? am întrebat eu.

Și-a trecut mîna peste frunte, așa cum faci atunci cînd vrei să alungi niște amintiri neplăcute.

— Mă gîndeam că... Da, mă gîndeam la latura tehnică-științifică a acestor „cristale“.

Mi-am dat seama că evită să-mi spună adevărul. Îmi ascundea ceva. Dar ce ? M-am prefăcut însă că nu i-am sesizat ezitarea.

— Exact ! Nu mi-ai spus nimic din presupunerile pe care le faci în legătură cu modul de funcționare al acestor excelente emițătoare.

— Mda ! a făcut el. După mine, originea lor trebuie să fie de natură extraterestră. În ceea ce privește mecanismul de funcțio-

nare, el a fost, probabil, obținut asamblîndu-se un fel de „polimicroacumulatoare". Fiecare dintre ele corespunde, pesemne, anumitor funcțiuni în sistemul de recepție și de emisie a imaginilor bazate pe biounde. Presupun, de asemenea, că elementele așezate în spirală formează un ax central, conectat la rîndul său unui sistem de antene microscopice, dispuse în paralel. Unele au sarcina de a emite, iar celelalte pe aceea a recepției. Și iată de ce cred aceasta. Este greu de presupus că „polimicroacumulatoarele" ar fi putut să înmagazineze suficientă energie ca să emită imagini la infinit. Oricum, indiferent de natura energiei folosite, aceasta tot s-ar epuiza după o anumită perioadă...

— Noi avem însă dovada că nu s-au epuizat. Crezi că străvechii constructori ai „cristalelor" au recurs la un „perpetuum mobile" ?

— La un „perpetuum mobile" nu, deoarece ar fi imposibil. În schimb, nu este exclus ca ei să fi găsit soluția unei folosiri nelimitate a infimelor acumulatoare.

— Te gîndești, poate, că acestea funcționează la fel ca fotocelulele bateriilor solare de pe sateliți ?

— Întocmai. Numai că, în cazul nostru, rolul fotocelulelor e jucat de minusculele acumulatoare sensibile la biounde, iar razele solare sînt înseși bioundele transmise de creierul celui ce folosește „cristalul". Mai complicat este modul în care bioundele sînt transformate în imagini și invers. Se pare că...

— M-ai încurcat rău de tot ! l-am întrerupt.

— Dacă mă lăsai să termin... Imaginile sînt transformate în biounde de către corpul cilindric ce servește de „ambalaj".

— Continuă !

— Grație descoperirii pe care ai făcut-o din întîmplare în timp ce te aflai sub influența hipnozei, mi-am dat seama de greșeala mea de a părăsi cercetarea cilindrului după distrugerea capacului său. Am presupus că receptarea integrală a emisiilor era strîns legată de folosirea simultană a „cristalului" și a „ambalajului" respectiv. Verificînd acest lucru, am observat că, într-adevăr, emisia acustică este strîns legată de „ambalaj", care, în realitate, poate fi considerat drept un releu, dacă vrei, cu multiple funcții : recepționarea imaginilor conservate de cristal, transformarea și redarea lor acustic...

— Susții că emisia s-ar face și „acustic". Cu toate astea, eu unul n-am reușit să percep nici măcar un sunet.

— Dar ai înțeles totul, ca și cum ți s-ar fi povestit cu grai viu de către regina Hinytsonu ori de către smintitul preot Neferti !

— Mai degrabă, ca și cum aș fi știut toată această istorie și a trebuit numai să mi-o reamintesc, în ritmul depănării imaginilor.

— Te-ai exprimat cît se poate de sugestiv. Eu am spus „acustic", folosind un termen metaforic. De fapt, „sunetele" transmise de ambalaj sînt la fel de inaudibile ca și cuvintele care alcătuiesc gîndurile noastre. Desigur însă că toate astea nu constituie decît simple presupuneri care urmează să fie confirmate de fizicieni.

Liniștea s-a lăsat o vreme peste noi. Mă gîndeam la toate cele văzute și auzite în ziua aceea. Keops și Hatshopsu... Hiny-

tsonu și Hatshopsu... Hatshopsu și „pietrele"... Dar, mai ales, „pietrele", acele uluitoare „cristale"! Dacă ele i-au parvenit lui Hatshopsu ca niște vestigii ale unei civilizații necunoscute — și așa trebuie să fie de vreme ce el însuși o afirmă —, cum de a reușit să detecteze și mai cu seamă să pătrundă „cauzele" și „efectele" lor? Din ipoteza lui Nicolae îmi dădeam seama că straniile „pietre" produc o seamă de fenomene psihofizice, care depășesc deocamdată pînă și posibilitățile tehnice-științifice ale epocii noastre. Pe cînd Hatshopsu... Da! Acel Hatshopsu trebuie să fi fost într-adevăr un mare savant!

— Mda! ar fi ceva!... l-am auzit eu într-un tîrziu pe Nicolae.

— Adică, ce ar fi? m-am interesat eu.

— Mă gîndeam la avantajele pe care le va avea omenirea atunci cînd va reuși să afle „secretul de fabricație" al acestor prodigioase obiecte.

— Crezi?

— Să încercăm a ne imagina numai cîteva dintre aceste avantaje. Într-un astfel de obiect ar încăpea foarte bine să zicem romanul „Quo vadis". Ca să citești această operă, ai neapărată nevoie de cel puțin cîteva zeci de ore; pe cînd „cristalul" ți-ar putea reda totul, ca la cinema, într-un răstimp mult mai scurt. Imaginează-ți școala viitorului care ar utiliza asemenea „cristale magice" pentru predarea lecțiilor de istorie sau geografie!

— Interesant, într-adevăr, am răspuns eu. Cu toate că metoda „cristalelor magice" ar ține mai degrabă de hipnopedie[34]. În altă ordine de idei însă, îmi mai datorezi, dragă Nicol, o explicație.

— La ce te referi?

— La comportarea ta din piramida lui Keops. Cum explici faptul că erai „atras" spre interiorul ei și că, deși lipsit de orice indiciu, tu căutai totuși „ceva"?

— Am să încep prin a-ți da un exemplu: adepții doctorului Francisc Mesmer, descoperitorul așa-zisului „magnetism animal", de fapt al forței de sugestie, au dovedit că „fluidul" care provoacă hipnoza poate fi înmagazinat în cele mai diferite obiecte sau lucruri, efectul său fiind identic cu cel produs direct de un hipnotizor asupra unui mediu. În această privință, este interesantă experiența marchizului Puységur, care a „magnetizat" un arbore sub care oricine se așeza cădea în somn hipnotic[35]. Dacă

---

[34] Sistem de predare a lecțiilor în timpul somnului.

[35] Iată și două cazuri de acționare la distanță, spicuite din presa recentă. Un film de amatori a relevat cum, surîzătoare, Neli Mihailova, o femeie din U.R.S.S., atrăgea spre dînsa o bucată de pîine, mișca pe masă o carafă de 460 de grame, oprea și punea iar în mișcare pendula unui orologiu, clipind numai din ochi.

Care-i părerea specialiștilor?

Academicianul sovietic *A. Mikelin* declară:

„S-ar putea să fie vorba de revelarea unor noi forțe omenești, dat fiind că în cazul de față nu poate fi vorba de o mistificare. Știința încă nu cunoaște capătul resurselor de care e capabil omul. Sînt fenomene care trebuie studiate serios, pe baze științifice".

Doctorul *Z. Reidak*, secretar al Centrului de coordonare parapsihologic din Praga, afirmă:

„Inginerul ceh R. Pavlita posedă capacități analoge celor pe care savanții sovietici le-au decelat la Mihailova. Au fost puse la punct cîteva aparate care cumulează energia lui și, prin intermediul lor, se pot, de asemenea, mișca obiecte".

asemenea performanţe au fost realizate de oameni care cunoşteau numai o infimă părticică a uimitoarelor fenomene legate de hipnotism, de ce n-am accepta că posibilităţile „magicienilor" egipteni erau cu mult mai vaste? Ţinînd seamă de străfulgerarea „cristalului" în momentul în care lumina becului a lovit „ambalajul" şi de scăpărarea produsă pe blocul de piatră din piramidă, înclin spre următoarea ipoteză: Descoperind minunatele însuşiri ale substanţei din care este confecţionat „cristalul", Hatshopsu l-a folosit (desigur, fărîmiţat) ca un fel de „ochi magic" al intrării secrete în camera funerară. Pentru a-i călăuzi pe iniţiaţi spre tainica incintă, fragmentul de cristal va fi fost „magnetizat" şi apoi fixat la mecanismul care făcea să gliseze zidul. Orice lumină producea străfulgerarea care indica precis locul unde trebuia apăsat. Reţine faptul că în încercările mele n-am reuşit să obţin repetarea fenomenului decît după multă trudă, şi anume atunci cînd lumina s-a proiectat dintr-un anumit punct.

— Presupunînd că teoria ta este conformă cu realitatea, mă întreb totuşi: de ce nu te-ai oprit exact unde trebuia? Dacă-mi amintesc bine, ai afirmat că a trebuit să te înapoiezi ca să cauţi acel „ceva", respectiv blocul cu pricina.

— Vezi, Vi, deşi întrebarea ta mi se pare puţin cam naivă, mă voi strădui să te lămuresc. Aminteşte-ţi de precizarea pe care am făcut-o cu privire la modul în care am străbătut galeria: fugeam! Or, atunci cînd fugi, nu te poţi opri exact într-un anumit loc. Mai greu îmi este să explic de ce-am rîs. Poate că, într-o clipă de luciditate, rîdeam văzîndu-mă cum gonesc ca un copil înspăimîntat.

— Mă întreb însă de ce „forţa" aceea n-a „atras" şi pe alţii înaintea ta? Şi apoi de ce n-a acţionat şi a doua oară cînd ai căutat intrarea secretă?

— Îţi aminteşti că ţi-am vorbit de cunoştinţele mele în cele ale „ocultismului"?

— Da. Diplomat al nu ştiu căror institute... absolvent al altuia... membrul unei societăţi... elevul unei academii... Mă rog!

— Perfect. Deşi ţin la tine ca la un bun prieten, mă văd totuşi silit să-ţi înfrunt încă o dată scepticismul şi să-ţi aduc aminte că savanţi din lumea-ntreagă, fascinaţi de uimitoarele posibilităţi pe care le întrevăd datorită acestor ştiinţe parapsihice, au început să le acorde o atenţie din ce în ce mai mare. Este ştiut că anumite fenomene, mai precis anumite efecte ale „magnetismului" ori ale hipnotismului, nu se produc în mod satisfăcător asupra celor care se îndoiesc de forţa acestor metode psihice sau care se tem de ele. Aşadar, influenţa de la distanţă a „ochiului magic" care duce la „amentet"-ul [36] lui Hatshopsu a fost de la bun început stabilită în funcţie de gradul de iniţiere al celui asupra căruia trebuia să acţioneze forţa magnetică. Faptul că am reuşit să pătrund în sala funerară ar fi un indiciu că iniţierea mea corespunsese „baremului" stabilit de Hatshopsu. În schimb, la cea de-a doua încercare, groaza care pusese stăpînire pe mine a fost mai puternică şi astfel am pierdut capacitatea de a mai regăsi „amentet"-ul. Adevărul este că pînă şi astăzi mă simt pătruns de focul mîniei din privirile ochilor parcă vii ai celor două statui; şi astăzi

[36] „Loc ascuns" în vechea limbă egipteană.

mă gîndesc cu spaimă la enormele mîini de piatră ale lui Hatshopsu întinse amenințător spre mine. Nu ! Cu o asemenea stare psihică nu mai puteam regăsi locul...

Vocea îi era voalată de amărăciunea regretului.

— O ultimă explicație, Nicol ; bineînțeles dacă ți-ai formulat vreuna : care ar putea fi cauza vibrației „cristalului" atunci cînd îl ții în mînă scos din „ambalajul" său ?

— Nu știu... N-aș putea preciza. Singurul lucru de care sînt sigur este că structura „cristalului" conține și ea acel element necunoscut decelat în „ambalaj". Și s-ar părea că acest element metalic este extrem de avid de electroni... Dar, dragul meu Vi, știi că este trecut de miezul nopții ? E adevărat că pentru mine nu contează faptul că ultima noapte pe care o mai am de trăit aș putea-o petrece stînd de veghe. Dimpotrivă, mi se pare că, dormind aceste ore, le-aș pierde din puținul răstimp care-mi mai stă înainte. Tu însă, dragul meu, care ai făcut pînă aici un drum atît de lung, va trebui să dormi pentru ca mîine să fii odihnit.

Zadarnic am încercat să protestez spunîndu-i că vreau să-mi petrec noaptea cu el. Neclintit în hotărîrea lui, Nicolae m-a împins într-o cameră, obligîndu-mă să mă dezbrac și să mă culc.

7

Cît dormisem ? Mă culcasem tîrziu după miezul nopții și, cu toată oboseala, stătusem multă vreme cu ochii deschiși, ascultînd ropotul ploii și bubuiturile tunetelor. O vreme recapitulasem în gînd toate cele văzute și auzite în ultimele circa cincisprezece ore, pentru a mă opri în cele din urmă la sentința dată lui Nicolae de niște oameni care muriseră cu mii de ani în urmă. Adormind cu gîndul la Hatshopsu și Hinytsonu, somnul m-a prăbușit într-un vis pe cît de fantastic, pe atît de îngrozitor.

Se făcea că mă dedublasem. Cu conștiința uneia și a aceleiași personalități, viețuiam de fapt în doi indivizi, doi oameni trăind fiecare în alt mileniu și în lumi diferite, avînd fiecare credința și moravurile sale. O dată eram eu, cel care sînt de fapt, acela care vă povestește întîmplarea. A doua oară eram — *nici mai mult*, nici mai puțin — marele preot-savant Hatshopsu, cel care proiectase marea piramidă a faraonului Hufu, acela pe care „stăpînul Țării Ta-Kemet" pusese să-l înmormînteze de viu. Așadar, m-am pomenit la intrarea în monumentul pe care-l construise celălalt „eu", unde mă aștepta frumoasa prințesă Hinytsonu, fiica regelui. Era îmbrăcată simplu : o rochie vaporoasă din pînză de in și sandale din piele de capră. Deasupra frunții, pe fundalul de abanos al părului, se reliefa „ureus"-ul, capul de aur al cobrei divine. Un timp buzele-i carminate s-au mișcat fără să scoată vreun cuvînt. Abia cînd i-am prins mîinile într-ale mele a început să vorbească.

— O, tu, fiu al lui Toth (trăiască ! fie sănătos ! fericit !), vino ! De patru mii cinci sute optzeci de ori, Marele Hapi-Mu a învese-

lit Țara-Ta-Meri și de tot atîta timp eu așteptatu-te-am cu credință. Vino, tu care ești preafrumosul drag și iubit mie.

— Sînt aici, Hinytsonu, și niciodată n-am să mai plec. De mii de ani am așteptat această clipă a revederii.

— Rămii, căci dușmanii tăi sînt la pămînt. Ca lîngă un fiu bun Osiris pășește alături de tine, veghindu-te. Iar Dadufri...

Și din nou buzele au început să i se miște fără a scoate vreun sunet.

Ținîndu-ne de mînă, am pătruns în piramidă, urmînd întocmai drumul parcurs de Nicolae. Cînd am ajuns în camera mortuară, eu am zîmbit statuilor ca unor ființe vii de mult cunoscute și, trecînd pe lîngă „Masa Tăcerii", m-am apropiat de sarcofagul în care îl știam pe celălalt „eu", pe savantul Hatshopsu. Da! eram acolo, mumificat.

— Hai, scoală-te, o, tu, mare Hatshopsu, fiu al divinului Ptah! l-am îndemnat eu. Scoală-te ca să te poți revedea în mine, așa cum ai dorit-o în prima-ți existență; revede-te, așa cum mă revăd eu în tine!

De parcă n-ar fi așteptat decît această chemare, mumia a prins a se înălța singură în aer pînă la vreo jumătate de metru deasupra sarcofagului, menținîndu-se la orizontală. A rămas așa cîteva clipe, nemișcată, ca pentru o matură chibzuință, după care, descriind un arc de cerc cu partea superioară a corpului, a trecut la poziția verticală. Aci, din rigiditatea mumiei, a început să se desprindă și să i se suprapună o fantomă vaporoasă, dar vie. Mai întîi ochii negri, scînteietori ca doi cărbuni aprinși, apoi capul și restul trupului. Totul a devenit vestitul Hatshopsu, preot și savant în vremea faraonului Keops.

— Tu!?... Ce cauți aici? m-a întrebat el, țintuindu-mă cu focul privirii și întinzînd degetul arătător către mine cu un evident dispreț.

— Cum „ce cauți aici?"! m-am indignat eu. Știi doar că am acest drept, întrucît de fapt sîntem una și aceeași persoană. E clar: tu ai fost eu, iar eu sînt tu; tu, cel care exiști prin mine printr-o firească mutare în timp și în spațiu, așa cum îți era credința.

— Pe zeii cei buni, cum de îndrăznești...!? Fantoma a bătut din picior într-o podea invizibilă, iscînd un vuiet lugubru în tăcerea din jurul nostru. Iar tu, o, Hinytsonu, l-ai uitat oare atît de repede pe iubitul tău Hatshopsu?

— De ea să nu te legi, Hatshopsu! am apăsat eu amenințător pe fiecare cuvînt. Ea este stăpîna Egiptului de Sus și de Jos, iar tu...!

— În numele lui Ptah, liniștiți-vă! a intervenit Hinytsonu, strîngîndu-se lîngă mine. Nu uitați că eu vă aparțin amîndurora.

Dar privirile fantomei s-au aprins și mai crunt de mînie. Imaginea străvezie a preotului s-a desfăcut de mumie printr-un pas înainte și a schițat în aer cîteva semne magice. Pe loc, atît eu, intrusul, cît și Hinytsonu ne-am preschimbat în două statui de piatră, în jurul cărora au început să se încolăcească șerpi uriași, care șuierau sălbatic și amenințător.

— Ascultă, Vi!!! a rostit cu glas de tunet celălalt „eu".

Am apucat să mai aud bătăile puternice ale inimilor celor două statui, a mea și a lui Hinytsonu, triumfătorul hohot de rîs al preotului Hatshopsu şi...

Dintr-un salt, pe care niciodată n-aş fi fost în stare să-l fac în stare conştientă, m-am pomenit în mijlocul încăperii. De pe frunte mi se scurgeau pe obraji dîre de sudoare rece, iar dinţii îmi clănţăneau de parcă aş fi fost cuprins de friguri. Abia într-un tîrziu am reușit să-mi dau seama că nu eram singur în cameră. Lîngă patul în care dormisem stătea Nicolae.

— Ce-i cu tine ? m-a privit el uimit.

— Un vis... tîmpit ! i-am răspuns eu, frecîndu-mi fruntea înghețată. A fost îngrozitor !...

I l-am povestit, plimbîndu-mă neliniştit încoace şi încolo. Cînd am terminat, Nicolae a schițat un zîmbet de om care se amuză pe seama altuia.

— Să știi, Vi, că la spaima asta am contribuit și eu cu ceva. Bineînţeles, fără să vreau. Am venit să te scol și, tocmai pentru a evita o trezire bruscă, nu te-am atins, ci te-am strigat încet. Eu sînt cel care a rostit cuvintele „Ascultă, Vi !". La această chemare, tu ai tresărit atît de puternic încît nu m-am putut abţine să nu rîd. Ce a urmat știi.

— Fire-ai să fii, cu Hatshopsu al tău cu tot ! am făcut eu înciudat. Dar ce ţi-a venit să mă trezești în puterea nopţii ?

— În tot cazul nu pentru a scăpa „reîncarnarea" preotului egiptean, care ești tu, de groaznica întrevedere cu defuncta sa existență ! a glumit Nicolae. A intervenit ceva cu mult mai important. Dar mai bine... echipează-te şi vino dincolo, unde o să afli ce s-a-ntîmplat. Fii, te rog, bun și grăbește-te.

A ieșit fără alte explicaţii. În momentul în care a deschis ușa, cu tot zgomotul făcut de ploaia care lovea cu furie în geamuri, am reușit să prind cîteva frînturi de frază din discuţia unor inşi.

„Prin urmare, în casa asta nu mai sîntem numai noi doi !" — mi-am zis, îmbrăcîndu-mă la repezeală.

Dincolo erau într-adevăr şase persoane străine : trei bărbaţi şi trei femei, dintre care două în haine de infirmiere. Pe cea de-a treia am identificat-o ca fiind fata din portret. Mi-am dat seama că Nicolae îi încunoștințase că mă aflu acolo, deoarece nimeni n-a părut surprins de apariţia mea. Cel mult stîrnii puţină curiozitate.

— Este prietenul meu, li s-a adresat Nicolae. De prezentări vă rog să vă îngrijiţi singuri.

Am reţinut numele profesorului Donca, pe al medicului Ursache și pe cel al fetei din fotografie, Daniela Rîureanu.

— Regretăm sincer că v-am întrerupt odihna, de care, după cîte am înţeles, aveaţi atîta nevoie, s-a scuzat profesorul. Dar vă rog să mă credeţi că n-am făcut-o decît cu buna intenţie de a veni în ajutorul prietenului nostru comun.

— În cazul ăsta, am încercat eu să nu par surprins, nu-mi rămîne decît să vă mulţumesc, dumneavoastră tuturora, pentru grija ce i-o purtaţi lui Nicol. Cît despre odihna mea... ea devine neglijabilă pe lîngă osteneala pe care v-aţi dat-o venind pînă aici.

— Observ că am început să ne consolăm unul pe altul, rîse medicul, stringîndu-mi cu simpatie mîna.

O bubuitură de tunet ne-a întrerupt discuția.

— Afurisită vreme ! a exclamat profesorul Donca, scoțînd un pachet de „Virginia“ și aprinzîndu-și o țigară.

Dar n-a apucat să tragă mai mult de cîteva fumuri că Nicolae a fost zgîlțîit de un acces de tuse convulsivă.

— Iartă-mă ! s-a scuzat profesorul, stingîndu-și țigara. Am făcut-o involuntar. Puterea obișnuinței, lua-o-ar naiba !

Între timp medicul Ursache deschisese fereastra și se apropiase de Nicolae, a cărui față, după prima congestionare, devenise de o paloare intensă.

— V-am spus eu : este preferabilă anabioza, a spus medicul, reamintind, probabil, o părere anterioară. Pînă la București e cale lungă !

Tăcerea care s-a lăsat nu era tulburată decît de ropotul ploii și de duduitul tunetelor amplificate prelung de ecoul munților.

— Ce părere ai, Daniela ? a întrebat-o pe fată profesorul.

Ea a înălțat ușor din umeri.

— Dumneavoastră știți mai bine decît mine cum trebuie să se procedeze. Dacă există vreun risc...

— Sînt și eu de acord, a rostit Nicolae, adresîndu-se medicului. De altfel, nu v-ați transportat de pomană „frigiderul“ vostru pînă aici...

Ursache a făcut un semn celor două femei în uniforme de infirmiere, după care a ieșit în antreu. Ele și-au luat mantiile de ploaie și-l-au urmat. După vreun minut s-a înapoiat singur și s-a apucat să trebăluiască ceva la o trusă medicală. Profesorul Donca s-a apropiat de divanul pe care stătea întins Nicolae și vorbea în șoaptă cu o figură ciudat de veselă în atmosfera încordată din încăpere. În ceea ce-l privea pe prietenul meu, și acesta mi s-a părut că arborează o bună dispoziție suspectă în contrast cu temerile lui de pînă atunci. Dintre cei prezenți acolo, doar doi inși își manifestau fățiș îngrijorarea. Eu, care mă tot întrebam ce avea să urmeze, și Daniela, a cărei tristețe părea fără leac.

— Vino de mă ajută, Teo, l-a chemat Ursache pe cel de-al treilea bărbat.

M-am apropiat și eu de divan.

— Închipuiește-ți, măi băiete, a răspuns Nicolae privirilor mele întrebătoare, că toți aceștia au conspirat să-i tragă o păcăleală nebunului de Neferti. Vor să-mi înscenze moartea exact în ziua sorocului, pentru ca apoi să-i dea cu tifla preotului acela smintit.

Mă lămurise buștean ! Voiam să i-o spun cînd bărbatul care fusese numit, Teo, a venit lîngă noi.

— Ce trebuie să fac, doctore Moscu ? a întrebat Nicolae.

— Dar, în definitiv, ce faceți voi aici ? am sărit eu scos de-a binelea din răbdări. Despre ce înscenare e vorba ? Mie nu-mi spune nimeni nimic ? Nimeni nu-mi dă nici o lămurire ? Vorbiți odată !

Moscu s-a retras cu un pas și l-a privit întrebător pe Nicolae.

— Da, are dreptate, s-a scuzat el. Nu i-am dat nici o explicație. Vă rog să-i spuneți voi. Și... salutări lui Hinytsonu!

Am mai apucat să-l văd pe Moscu întinzîndu-i prietenului meu un pahar plin cu un lichid efervescent; m-am simțit prins de braț.

— Vino, mi-a șoptit Daniela cu voce tremurată de emoție, trăgîndu-mă după ea în antreu. Am să-ți spun cu tot ce te interesează.

8

Iată, în cîteva rînduri, ce se petrecuse în aceeași zi în Capitală. De desfășurarea acestor evenimente se lega în mare măsură și în mod providențial soarta celui condamnat de morți.

Întrunirea de la Institutul de bioconservare din București fusese pe cît de scurtă, pe atît de interesantă. Două dintre comunicările făcute desăvîrșeau unele tehnici chirurgicale experimentate în cea de-a doua jumătate a secolului al XX-lea. Prima comunicare, cea a doctorului Ion Ursache, se referea la „Menținerea omului în stare de anabioză, pe durată nelimitată, prin hipotermie profundă". Cea de-a doua comunicare aparținea chirurgului Teodor Moscu, care izbutise pentru întîia oară să grefeze unui bolnav ambii plămîni ai unui decedat. De fapt, Moscu reușise să realizeze prodigioasa lui operație recurgînd în prima ei fază la tehnica anabiozei puse la punct de Ursache. Pînă la grefarea noilor săi plămîni, pacientul supus hipotermiei respira cu ajutorul unui pulmon artificial.

Dezbaterile comunicărilor erau pe sfîrșite.

— Dacă dintre cei prezenți mai are cineva de ridicat vreo problemă, este rugat să se înscrie la cuvînt, a spus academicianul Scodreanu, președintele conferinței.

Tăcere prelungită.

— Prin urmare, nimeni? a rostit septuagenarul savant un ultim apel. În cazul acesta...

— Numai o clipă, vă rog... Glasul era al unei tinere femei care stătea în fundul aulei. Mă numesc Daniela Rîureanu, a continuat ea vădit emoționată. Sînt asistenta profesorului Aurel Donca de la Institutul de fizică. Dacă am luat parte la pasionanta dumneavoastră conferință, am făcut-o deoarece am aflat de uimitoarele rezultate obținute de cei doi savanți români. Îmi îngădui să vă întreb: oare spectaculoasele remedii de care ați vorbit n-ar putea salva viața unui om căruia orice oră de întîrziere îi poate fi fatală?

Scodreanu a privit-o oarecum contrariat.

— Vă rog, cum trebuie luată această întrebare?

— Cred că doctorul Moscu, a urmat vorbitoarea, își amintește despre un caz rămas încă nerezolvat de știință: un om ai cărui plămîni au fost infectați de un microorganism necunoscut. Este vorba de arheologul Nicolae Avrămescu...

Intervenția neașteptată a Danielei a tulburat întreaga asistență. Academicianul Scodreanu și-a revenit cel dintîi :

— Fata are dreptate ! spuse el. „Cazul Avrămescu“ a rămas, într-adevăr, neelucidat. Și firește că în prezent, cînd avem mijloacele necesare, trebuie să trecem imediat la salvarea renumitului nostru arheolog. Am deplină încredere în cunoștințele și în talentul celor doi medici, care vor izbuti să ne ofere o nouă confirmare a tehnicii lor superioare...

În momentul în care Ursache, însoțit de Moscu, se urca într-un „Renault“-16 se simți prins de mînecă ; era Daniela.

— Aaa, dumneata !?

— Da, eu. Am o rugăminte : să mă luați cu dumneavoastră. Sînt logodnica lui Nicolae Avrămescu.

— De acord.

— Vă mulțumesc ! a îngăimat ea, roșind ușor. Înainte de plecare însă aș dori să vorbesc cu profesorul Donca... spre a-mi justifica absența.

— S-o facem chiar acum... În întreprinderea noastră avem nevoie de cît mai mulți aliați.

★

Iată ce-i adusese la Putna în noaptea aceea pe cei doi medici, pe Daniela, pe profesorul Aurel Donca și pe cele două asistente de la Institutul de bioconservare din București.

9

Pregătirile de plecare au fost rapid terminate, iar motoarele celor trei mașini au intrat în funcțiune. Mi s-a făcut cinstea să stau împreună cu Daniela și cu profesorul Donca în prima mașină. În cea de-a doua, o autoutilitară voluminoasă, dotată cu cele mai diferite aparataje și ustensile medicale, fusese instalat pacientul în stare de anabioză, închis în conteinerul izolator ; el avea să călătorească sub directa supraveghere a medicului Ursache și a uneia dintre asistente. Moscu și cea de-a doua asistentă ocupau ultima mașină.

— În sfîrșit ! a răsuflat din adîncul pieptului profesorul, ca ușurat de o povară ce-i apăsase umerii. Ce-a fost mai greu s-a făcut ! Numai afurisita asta de ploaie de-ar înceta odată ! Parcă s-au rupt zăgazurile cerului !

Într-adevăr, continua să plouă cu găleata.

Donca apucase maneta vitezelor și era pe punctul s-o manevreze cînd eu, prin nu știu ce asociație de idei, mi-am amintit de obiectul care fusese cauza atîtor întîmplări.

— O întrebare, dacă nu vă supărați, m-am adresat profesorului, prinzîndu-l de braț.

— Vă rog !

— „Cristalul“... l-a luat cineva ?

O clipă Donca s-a uitat la mine fără să-nţeleagă. Apoi, brusc, pricepîndu-mă, s-a izbit puternic cu palma peste frunte:

— Cum de-am putut uita !?

A sărit din maşină şi a rupt-o la fugă înapoi spre casă. L-am urmat, sub privirile uluite ale celor din celelalte maşini, care, în loc să ne audă dînd semnalul de plecare, ne vedeau pe noi alergînd bezmetici prin noapte şi prin ploaie. Eram tocmai pe punctul de a intra pe poarta clădirii pe care abia o părăsisem (profesorul Donca era la vreo şapte-opt paşi înaintea mea) cînd un fulger, de mii de ori mai puternic decît celelalte, m-a făcut să-mi acopăr instinctiv ochii cu palmele, orbit de intensitatea luminii şi asurzit de trăsnet.

Cînd mi-am revenit, pieptul îmi era parcă strivit de o greutate invizibilă şi simţeam că mă sufoc. La lumina fulgerului care a urmat am zărit corpul profesorului rostogolit pe alee. Întrebîndu-mă ce i s-ar fi putut întîmpla, m-am îndreptat spre el, clătinîndu-mă pe picioare. Între timp, şi Donca a reuşit să se ridice.

— Fantastic ! a îngăimat el, încercînd să-şi recapete respiraţia. Încă n-am mai pomenit o descărcare electrică de o asemenea putere... Să mergem însă.

Călcînd nesiguri, ca doi inşi ameţiţi de o lovitură în moalele capului, ne-am apropiat încet şi am intrat în casă.

Camera în care stătusem adineauri era inundată de o lumină albăstruie, nefirească, în care unduiau vinişoare fosforescente de culoare aurie, ca nişte tentacule ce căutau parcă să înhaţe ceva nevăzut. Pe masă, chiar în faţa portretului Danielei, care acum căpătase înfăţişarea stranie a unei plăsmuiri suspendate undeva în spaţiu, scînteiau, în îmbrăţişarea flăcărilor albăstrui, miile de ţăndări ale „cristalului". Se topeau încet-încet, în focul ciudat, viu şi necruţător.

Nu ştiu cîtă vreme am rămas fascinaţi de acea feerie. Şoapta profesorului m-a readus la realitate.

— De n-ar fi fost formidabila descărcare electrică, fiindcă în mod sigur ea a provocat distrugerea „cristalului", ai fi putut crede că acel trio, format din Hatshopsu, Hinytsonu şi Neferti, presimţind probabil că-i scapă victima, s-a răzbunat în felul acesta prin cine ştie ce blesteme magice zvîrlite peste milenii...

— Da, este extraordinar ! am îngăimat eu.

— Să mergem, mi-a murmurat Donca. Regret pierderea „cristalului", dar trebuie să recunoaştem că mistuirea lui ne-a oferit un spectacol extraordinar.

Am plecat tiptil şi tăcuţi, ca doi oameni ce-au aruncat priviri nepermise printr-o fereastră rămasă din întîmplare cu storul netras.

10

Profesorul Donca, medicii Ursache şi Moscu, dar mai ales Daniela m-au ţinut tot timpul la curent cu starea sănătăţii prietenului meu. În stare de anabioză, pacientul căruia îi fuseseră

scoși plămînii distruși de „virusul piramidei“ a fost instalat într-un pulmon artificial.

După cîteva zile, lui Nicolae i-au fost transplantați plămînii unui om care murise în urma unui accident. Au urmat săptămînile convalescenței, poate cea mai dificilă perioadă, cînd întreg arsenalul științific a fost pus în stare de alarmă, pentru a preîntîmpina respingerea de către organism a transplantului și primejdia infecțiilor.

„...Este în afara oricărui pericol — îmi scria Daniela în ziua scoaterii lui Nicol de sub supravegherea medicilor — și cred că o să părăsim Capitala pentru vreo două luni. Nu promit, dar poate că înainte de această proiectată călătorie vom trece și pe la tine...“

N-au trecut.

★

O lună mai tîrziu am primit un plic, printre ale cărui multe ștampile am găsit și pe cea a poștei de unde fusese predat: „Miami“. Expeditor: „N. Avrămescu“. Tot gîndindu-mă la „predica“ pe care merita să i-o țin pentru faptul de a nu fi venit să mă vadă înainte de plecare, am deschis scrisoarea. Primul lucru de care am dat cu ochii era o stereofotografie color din care mă priveau Daniela și Nicolae; ea cu același zîmbet grațios, rămas de neșters în amintirile mele de la Putna; el cu o gravitate șăgalnică, satisfăcut parcă de festa pe care ne-o jucase nouă și morții.

„...De știut, știu eu că știi — îmi scria el —, dar acum poți să și vezi că n-am murit cîtuși de puțin... Ca să vezi ironia soartei! Credeam că voi deveni celebru ca arheolog, dar voi rămîne în memoria semenilor mei ca primul om căruia i s-au transplantat ambii plămîni!

Regret că nici de data aceasta nu te voi putea vizita. La expirarea concediului, care are să aibă loc peste cîteva zile, nu ne vom întoarce în țară. Am obținut aprobarea forurilor superioare ca de aici să plecăm direct în Egipt.

...Călătoria mea, sau mai bine zis a noastră, are două scopuri: primul, regăsirea intrării spre «amentet»-ul piramidei faraonului Keops, acolo unde sînt ascunse acele fabuloase comori științifice și unde s-ar afla depozitată în «pietre» întreaga istorie a Egiptului antic; al doilea scop, detectarea locului în care ar fi căzut comoara despre care ne-a lăsat mărturie Hatshopsu. Mai cu seamă această ultimă problemă a început să mă frămînte de-a binelea. Înclin să cred că acea astronavă a fost construită de lemurieni, membrii civilizației care s-ar fi dezvoltat cîndva pe un continent dispărut sub apele Oceanului Pacific. Te cunosc prea bine ca să nu-ți intuiesc întrebarea oarecum justificată: «De ce numaidecît pacifizi și nu atlanți, „calul vostru de bătaie?“» — cum spuneai atunci la Putna, dacă-ți mai aduci aminte. Voi încerca de aceea să-ți schițez în cîteva fraze argumentarea concluziei mele.

Diversele ipoteze cu privire la Atlantida au un punct comun: acela că atlanții, în momentul scufundării continentului lor, n-au fost în nici un caz mai civilizați decît egiptenii mileniilor al III-lea sau al II-lea. Or, un pasaj din ultima scrisoare primită de la Donca sună astfel: «...Straniile însușiri ale „cristalului“ și ale „ambalajului“ său au stîrnit interesul a sute de savanți din

lumea-ntreagă. Concluziile tuturora sînt aceleași: „obiecte de proveniență extraterestră", „trimiși ai stelelor descinși cîndva pe Terra..." În ceea ce-i privește pe „trimișii stelelor", mărturisesc că nu prea cred în ei — mă refer la cazul de față bineînțeles. Îmi place mai mult povestirea lui Hatshopsu memorată de celălalt „cristal", de cel distrus de trăsnet, poveste în care...»

Și acum să analizăm puțin ipoteza mea:

a) Atlanții își sfîrșesc existența într-un stadiu de civilizație în care mai credeau încă în zei, fapt care exclude definitiv posibilitatea ca ei să fi putut pătrunde în Cosmos.

b) Relatarea lui Hatshopsu cu privire la ființa «terestră» este cu mult mai verosimilă decît existența unor presupuși «trimiși ai stelelor».

c) Este aproape sigur că atît originea «cristalelor» cît și a «ambalajelor» sînt de natură extraterestră.

Rezultă din acestea că posesorii inițiali ai obiectelor cu pricina erau pămînteni fără să fie însă atlanți. Și cum, cel puțin în momentul de față, omenirea presupune dispariția a două mari civilizații terestre, Atlantida și Lemuria, eu înclin să cred că cele afirmate de iubitul prințesei Hinytsonu pot fi atribuite civilizației «Mu», una dintre denumirile sub care este cunoscută această Lemurie [37]...

...Încă o dată te rugăm să nu fii supărat pe noi că n-am trecut pe la tine, dar...

. . . .

...Cînd ne înapoiem, o să te vizităm neapărat. Să vadă și Daniela frumosul nostru orășel de pe malul mării.

Pînă atunci te îmbrățișează cu toată dragostea,

Daniela și Nicol"

★

După două luni am primit o ultimă scrisoare expediată din Safaga, localitate despre a cărei existență habar n-aveam, dar despre care am aflat dintr-un atlas geografic că este situată pe țărmul Mării Roșii.

„...Nu cred, Vi, să fiu chiar eu cel mai norocos cercetător din lume. Și cu toate astea... Urmărind împreună cu Daniela litoralul vestic al Mării Roșii în căutarea unor vestigii ale cosmonavei pomenite de Hatshopsu și pe care o bănuiesc a fi o creație a lemurienilor, mi-a fost dat să găsesc o mărturie uluitoare. Ea se referă nici mai mult, nici mai puțin la o «vizită» făcută Terrei de niște «trimiși ai stelelor», care lasă să se întrevadă că în oceanul cel mare al planetei ar fi existat o civilizație avansată, capabilă să intre în legătură cu alte lumi siderale.

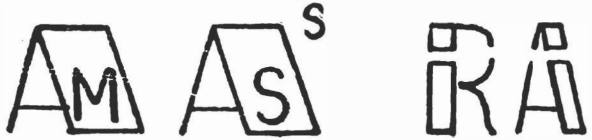
Iată de ce, dragă Vi, dacă vreun alt mort nu va nutri pentru mine niscaiva sentimente asemănătoare celor ale stimabilului Neferti, pot spera că voi găsi dovezi convingătoare despre existența legendarei Mu, «Lumea de sub ape», cum îi spun eu..."

. . . .

---

[37] „Mu" sau „Pacifida" capătă denumirea convențională de „Lemuria" la propunerea zoologului englez Philip Sclater.

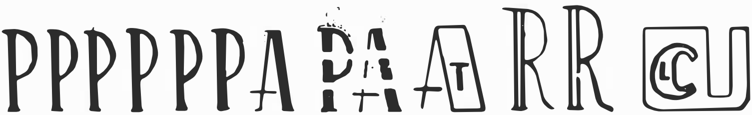
POSESORUL AUTO
(Criptografie : 2, 6, 2, 5)

ASALTUL COSMOSULUI
(Criptografie : 8, 5, 7, 1, 6)

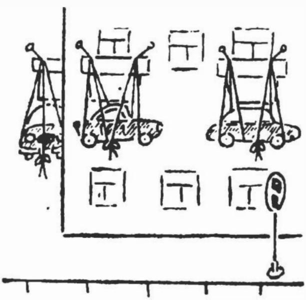

O DORINȚĂ IMPERIOASĂ A OMENIRII
(Criptografie : 2, 2, 4, 5, 9, 8)

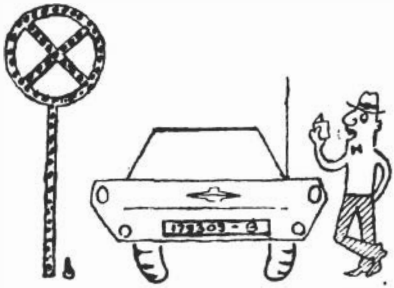
de GHEORGHE BRAȘOVEANU

UMOR

Rezolvarea parcării turismelor

de S. IVANOVICI

— Iar acum să văd ce înseamnă indicatorul ăsta...

de I. M. VINTILĂ

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reuşit, cu multă dăruire, muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

• • IUNIE 1968

PREȚUL 1 LEU | 41007